

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania Z. [...] w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem zainteresowanych: K. S., A. B. , S. P., P. M.
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 31 marca 2015 r. oddalił apelację płatnika składek Z. [...] w S. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 17 marca 2014 r. oddalającego odwołania płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z 25 października 2013 r., to jest od decyzji: (-) nr [...] stwierdzającej, że K. S. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym i wypadkowym w okresach wskazanych w decyzji oraz ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia w tych okresach; (-) nr [...] stwierdzającej, że A. B. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek polega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym i wypadkowym w okresach wskazanych w decyzji oraz ustalającej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia w tych okresach; (-) nr [...]

stwierdzającej, że S. P. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu w okresach wskazanych w decyzji oraz ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia w tych okresach; (-) nr [...] stwierdzającej, że P. M. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu w okresie wskazanym w decyzji oraz stwierdzającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie w tym okresie. Przedmiotem umów nazwanych przez strony umowami o dzieło, a zakwalifikowanych przez organ rentowy jako umowy zlecenia, było malowanie, szlifowanie, piaskowanie, mycie, sprzątanie pomieszczeń, zbiorników na określonych statkach.

Wyrok Sądu Apelacyjnego płatnik składek zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 627 k.c. i art. 750 k.c.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, z uwagi na naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 627 k.c. i art. 750 k.c. (błąd w subsumcji) poprzez zakwalifikowanie umów zawartych przez W. G. z K. S., A. B., S. P., P. M., a objętych w tej sprawie kontrolą, jako umów o świadczenie usług, a nie umów o dzieło, tj. niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 750 k.c. i niewłaściwe niezastosowanie przepisu art. 627 k.c.”. W uzasadnieniu wniosku skarżący powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2000 r. wydany w sprawie IV CKN 152/00, w którym naprawę uszkodzonych powłok zakwalifikowano na podstawie art. 627 k.c. jako umowę o dzieło. Skarżący domagał się zastosowania w tej sprawie tych samych reguł wnioskowania, co w powołanym wyroku Sądu Najwyższego, w konsekwencji zastosowania art. 627 k.c. i niestosowania art. 750 k.c. Wskazał, że „przedmiotowe umowy również dotyczą zabezpieczenia powierzchni przed korozją, które zostało oddzielnie wymienione w zamówieniu, a celem umowy było uzyskanie rezultatu o cechach materialnych”. Wskazał również, że umówiony rezultat poddaje się sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych, co także przemawia za zakwalifikowaniem umowy jako umowy o dzieło.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572).

Odnosnie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na okoliczność wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej), sytuacja ta występuje wówczas, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego, można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych; oczywista zasadność skargi kasacyjnej zwykle wynika z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie SN z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439). Strona skarżąca, powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, powinna wykazać, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi – to znaczy wskazać w czym w jej ocenie wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Należy podkreślić, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967; z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143).

Uwzględniając powyższe, analizując argumenty przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w ocenie Sądu Najwyższego skarżący

nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona w przedstawionym wyżej znaczeniu, a w konsekwencji, że zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 3 listopada 2000 r. w sprawie IV CKN 152/00 (OSNC 2001 nr 4, poz. 63), wskazując na podobieństwo z tą sprawą co do przedmiotu umowy (naprawa uszkodzonych powłok) oraz domagając zastosowania w tej sprawie wskazanych tam reguł kwalifikacji prawnej umów jako umów o dzieło i umów o świadczenie usług. Na wstępie należy podkreślić, że wyrok Sądu Najwyższego z 3 listopada 2000 r. został wydany na podstawie innych okoliczności faktycznych niż okoliczności stanowiące przedmiot rozważań w tej sprawie. W tamtej sprawie strony w ramach jednej umowy (rozumianej jako jeden dokument) przewidziały usługi (przegląd urządzeń) oraz dzieło (pokrycie określonych dwóch zbiorników powłoką antykorozyjną). Sąd oceniając, że naprawa powłok nie była koniecznym elementem przeglądu, zakwalifikował ten fragment umowy jako umowę o dzieło, wskazując, iż zdatność umówionego rezultatu (dzieła) do poddania sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych stanowi ważne kryterium pozwalające odróżniać tę umowę od zlecenia starannego dokonania czynności faktycznych (usług). W tej sprawie, tymczasem, zgodnie z ustaleniami faktycznymi, którymi Sąd Najwyższy działający jako sąd kasacyjny jest związany, płatnik składek, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie konserwacji konstrukcji stalowych oraz w celu wykonania zleceń od stałego kontrahenta, zawierał umowy z poszczególnymi zainteresowanymi (w przypadku zainteresowanych K. S., A. B., S. P. zawarł z nimi kilka następujących po sobie umów), których przedmiotem były czynności obejmujące czynności piaskowania, malowania, malowania ręcznego, przygotowania pomieszczeń do malowania, szlifowania, mycia pomieszczeń lub sprzątania. W umowach każdorazowo wskazywano jednostkę, na której mają być wykonywane zleczone prace oraz termin ich wykonania. Dokonując kwalifikacji prawnej tych umów, Sąd Apelacyjny uwzględnił cechy odróżniające umowę o dzieło od umów zlecenia, w tym kryterium możliwości poddania rezultatu działalności zainteresowanych sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych – to jest kryterium, którego zastosowania we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania domaga się skarżący. Na skutek zastosowania tego kryterium do oceny

okoliczności faktycznych tej sprawy, Sąd Apelacyjny stwierdził, że przedmiot umów został określony ogólnie (zainteresowani mieli wykonać powtarzane czynności malowania, szlifowania, piaskowania itp.) oraz, iż niemożliwym było odróżnienie prac wykonanych przez każdego zobowiązanego do ich wykonania od prac wykonanych przez inną osobę, w efekcie niemożliwe było dokonanie sprawdzenia jakości i właściwości wykonania dzieła. Słusznie również, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego (zob. postanowienie SN z 25 lipca 2012 r., II UK 70/12), Sąd Apelacyjny podkreślił, że wykonywanie określonej czynności (szeregu powtarzających się czynności), bez względu na to, jaki rezultat czynność ta przyniesienie, jest cechą charakterystyczną tak dla umów zlecenia jak i dla umów o świadczenie usług.

Mając na uwadze powyższe, skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na oczywiste naruszenie prawa materialnego, to jest niewłaściwe zastosowanie art. 750 k.c. i niewłaściwe niezastosowanie art. 627 k.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.